

[Eiler Jensen.]

ligere Arbejds- og Socialminister, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, nedsatte Udvalg. Det er altsaa ikke den nuværende Regerings Værk, at disse Ændringer er udarbejdet. Det Udvalg, der er Tale om, blev nedsat efter Ønske af De samvirkende Fagforbund, fremført i Skrivelse af 8. Juni 1945 til den daværende Arbejds- og Socialminister, og Tanken fik Tilslutning fra Dansk Arbejdsgiverforening.

Aarsagen til, at De samvirkende Fagforbund har rettet denne Henvendelse til Regeringen, er den, at Arbejderne Gang paa Gang har konstateret, at Arbejdsgiverforeningen har ført en Forhandlingstaktik, gaaende ud paa, at man har nægtet under Forhandlingerne at forhandle om Priskurantspørgsmaal, Ændringer i Overenskomsternes almindelige Bestemmelser, før der var opnaaet Enighed om de mere generelle Spørgsmaal, Løn, Arbejdstid o. lign., og da man naturligvis regelmæssigt ikke kunde opnaa Enighed om de større Spørgsmaal ud fra den Politik, Arbejdsgiverforeningen har ført, betød det Gang paa Gang, at hele Overenskomststoffet gik til Forligsinstitutionen. Jeg taler her naturligvis om Tiden før Loven om Arbejdsforhold, en Situation, som nu er opstaaet paa ny, idet Forligsinstitutionen atter kan virke. Det er indlysende, at Forligsinstitutionen hverken kan eller vil tage sig af de mange Detailspørgsmaal, men maa nøjes med at tage sig af de mere generelle Spørgsmaal, og man lader i den ene Situation efter den anden de mindre vigtige Ting ligge, men disse mindre vigtige Forhold i Overenskomsterne har deres meget store Betydning. Det kan være Forhold, der maa ændres, fordi der er afsagt en faglig Voldgiftskendelse, som har forrykket Arbejdernes Forudsætning for Overenskomsten, eller det kan være en Forskydning i Arbejdets Udførelse, der bevirker, at Arbejder, der hidtil har indtaget en sekundær Plads, pludselig kommer i Forgrunden, hvorfor en Priskurantændring er absolut nødvendig, eller mange andre tilsvarende Forhold, som ved den ene Overenskomstsituation efter den anden ikke er blevet ordnet.

Disse Forhold har selvsagt afsat Utilfredshed hos Arbejderne, hvad der har medført, at De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling i Februar 1939 enstemmigt besluttede at søge at faa Forligsinstitutionen i højere Grad med i Forhandlingerne. Man opstillede koncise Forslag om, at Repræsentanter for Forligsinstitutionen, hvis en af Parterne ønskede det, paa et tidligere Tids-

punkt kunde gøre sig bekendt med Forhandlingerne som Forhandlingsledere eller Observatører; saa at Forligsinstitutionen ikke skulde kunne paaberaabe sig Ukendskab til de foreliggende Overenskomstkraav og derfor skyde dem til Side som uegnede til Forhandling.

Allerede paa det Tidspunkt, i 1939, blev det fra Arbejdernes side fremholdt, at Arbejderne havde Krav paa en tilstrækkelig dybtgaaende Forhandling om deres Overenskomstkraav og paa, at eventuelle Forligsforslag i højere Grad omfattede de af dem rejste Spørgsmaal end hidtil. Paa Grund af forskellige Forhold lykkedes det ikke i 1939 at trænge igennem med dette Krav. Dertil var Krigen og senere Besættelsen naturligvis i høj Grad medvirkende; under Besættelsen har Spørgsmaalet jo ikke været aktuelt, idet Forligsinstitutionen som bekendt har været sat paa Klodser og først efter Kapitulationen igen er blevet gjort køreklar.

Som en naturlig Ting besluttede De samvirkende Fagforbunds første kompetente Forsamling efter Besættelsen, nemlig Repræsentantskabsmødet d. 31. Maj i Aar, enstemmigt, at der maatte skabes bedre Mulighed for en tilstrækkelig dybtgaaende Behandling af Overenskomststoffet ved kommende Forhandlinger, hvorfor der maatte foretages en Revision af Loven om Mægling i Arbejdsstridigheder saa hurtigt, at den kunde være gennemført inden Paabegyndelsen af denne Overenskomstsituation.

De samvirkende Fagforbund har i Udvalget stillet Krav om, at der foretages en Udvidelse af Forligsinstitutionens Personale, saa at man derved sikrer sig en virkelig realitetsbetonet Forhandling mellem Parterne, og De samvirkende Fagforbund har foreslaaet, at der skulde udpeges en Række Forligsmænd eller Mæglingmænd, der kunde sættes ind i nærmere angivne faglige Grupper, som f. Eks. Søfarten, Landbruget, Jernindustrien eller andre af tilsvarende Art, eller i de Tilfælde, hvor Parterne eller Forligsinstitutionen har anset det for fornødent, for at medvirke til, at alle de Overenskomstspørgsmaal, som ikke var af mere principiel eller generel Betydning, kunde blive realitetsbehandlet uden Hensyn til de generelle Spørgsmaal, som naturligt burde underlægges den almindelige Forligsinstitution.

Af mere principiel og almindelig Karakter er nævnt generelle Lønkrav, Arbejdstid, Ferie o. lign. Endvidere har De samvirkende Fagforbund hævdet, at der i Arbejderkredse er megen Misfornøjelse med, at Overenskomsterne trods den fastsatte Udløbstid ikke faar deres Fornyelse gjort effektiv